

ЦРКВЕНИ СУД
ПРАВОСЛАВНЕ ЕПАРХИЈЕ
БУДИМЉАНСКО-НИКШИЋКЕ
Беране

Бр. 29

27. мај 2010. г.
у Беранама

ЦРКВЕНИ СУД Епархије будимљанско-никшићке у Беранама, на својој следници одржаној 22. маја 2010. године у Вијећу састављеном од Преосвећеног Епископа Јоаникија као предсједника овог Суда,protoјереја-старофора Бора Врховца и protoјереја Марјана Вујовића као почасних чланова судског вијећа Црквеног суда Епархије будимљанско-никшићке и секретара-записничара јереја Стаменка Станковића у предмету против **протосинђела Симеона (Виловског)**, настојатеља манастира Бањска, а по изведеном доказном поступку на основу члана 134 тачка А став 1 Устава Српске Православне Цркве доноси следећу:

ПРЕСУДУ

Протосинђел Симеон (Виловски) због доказаних и непобитних кривица кажњава се **ЛИШЕЊЕМ СВЕШТЕНИЧКОГ И МОНАШКОГ ЧИНА И ВРАЂАЊЕМ У РЕД ЛАИКА** са мирским именом Дејан и **одлучењем из црквене заједнице на период од три године**, сагласно члану 216 тачка А став 8 и 10 и тачка Б став 2 Устава СПЦ и сходно члну 55 тачка А став 8 и тачка Б став 2 и 3 и члану 58 Правила и поступака за Црквене судове СПЦ, а због огрешења о свете Каноне (55., 8. и 9. канон Св. Апостола, 6. канон III Васељенског сабора, 10., и 18. канон IV Васељенског сабора, 34. канон Петошестог Васељенског сабора, 15. канон VII Васељенског сабора), кршења Уредбе за унутрашњи и спољни манастирски живот СПЦ (члан 24, члан 45 став 2) и кршења члана 14, 17, 18, 19, 22, 32, 33, 34, 39 ст. 3, 45, и 47 Правила и поступка за Црквене судове СПЦ.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Протосинђел Симеон (Виловски) није искористио своје право да у року од 14 дана достави одговор на оптужницу па је Судско вијеће, сходно чл. 66 Правила и поступака за црквене судове СПЦ, сматрало да учињена дела признаје. Поступак је настављен сходно чл. 66 тако што је Судско вијеће за заступника оптуженог Протосинђела Симеона поставило Protoјереја Драгана Ристића, пароха Беранског.

Послије подробног испитивања свих доказа у поменутом предмету Црквени суд Епархије будимљанско-никшићке је дошао до једногласног закључка да је оптужени protосинђел Симеон својим немонашким, нецрквеним деловањем самовољом и непокоравањем надлежним црквеним властима, неистинама и клеветама изазвао велику саблазан и нанио штету по углед Цркве и њене јерархије. Он је ово чинио зарад личне промоције, прибављања личне материјалне користи и обезбеђивања могућности својим сарадницима и сродницима да се окористе на штету Епархије рашко-призренске, њеног клира и народа, избегавајући сопствену одговорност за кршење Светих Канона и правила наведених у оптужници.

Узевши у обзир и испитавши све прикупљене доказе по питању свих навода из Оптужнице Судско вијеће је закључило да је оптужени извршио преступе који подлијежу интервенцији Црквеног суда већ дужи низ година. Према оптуженом за све вријеме његовог негативног дјеловања у Цркви поступало крајње снисходљиво, али се он, на жалост, није покајао нити призвao правом путу. Напротив, упутио се у отворено и јавно клеветање и оптуживање Епископа, Светог Архијерејског Синода и Светог Архијерејског Сабора. Он и даље истрајава у свом антиканонском и антицрквеном дјеловању и наставља да крши поредак Цркве што је показао недавним подношењем жалбе и тужбе грађанским судовима против САСинода и Епископа Атанасија, умировљеног захумско-херцеговачког чиме је прекршио 9. правило IV Васељенског сабора и члан 60 Уредбе за унутрашњи и спољни манастирски живот СПЦ.

Оптужница је јасно показала да се оптужени Симеон користио разним нецрквеним и недозвољеним средствима ради личне промоције како би прибавио за себе што више власти у Епархији Рашко-Призренској, а ту власт касније користио на личну материјалну добит, као и материјалну добит својих најближих сарадника и сродника (Владимир Виловски – рођени брат, Предраг Суботички – кум његовог брата...).

Своје прво преступно дјело, које је одјекнуло у црквеној јавности, против освештаног поретка Цркве Protосинђел Симеон је починио још као студент у Солуну, не помињући надлежног Епископа (Патријарха Цариградског) на богослужењима и служећи на антиминсу освештаном од стране Епископа рашко-призренског Артемија. На тај начин је прекршио 14. и 17. ПЦС СПЦ што собом повлачи казну лишења свештеничког чина. Такво понашање Protосинђела Симеона изазвало је и реакцију Солунске Митрополије и нанијело штету угледу наше Цркве. Такво екстремно понашање Protосинђела Симеона изазвало је и подозрење тамошњих црквених власти према осталим клирицима наше Цркве и резултовало њиховим осипањем и разједињењем. Protосинђел Симеон за овај свој поступак није показао никакво покажање већ, напротив, поводом овога је дао лажну изјаву пред Комисијом САСинода негирајући да је Солунска Митрополија преко свог Protосинђела реаговала одузимањем поменутог антиминса, иако у доказном материјалу постоје изјаве два свједока (Дејан Ристић и Ивана Николић) који су свједочили о том догађају. На тај начин је Protосинђел Симеон показао непримјерен презир и непоштовање надлежних црквених власти (чл. 19. ПЦС СПЦ).

Повратком из Солуна Протосинђел Симеон наставља са својим подмуклим дјеловањем у циљу придобијања повјерења свог надлежног Епископа и преузимања управне власти у Епархији Рашко-Призренској. У остварењу те своје намјере одстрањивао је све оне који су му стајали на путу (о. Зоран Грујић, о. Срђан Станковић, о. Срђан Катарина – игуманија манастира Кончул). За вријеме таквог нереда , који је сам проузроковао, Протосинђел Симеон је наметнуо себе као највећи управни аUTORитет у Епархији рашко-призренској учвршћујући свој статус прогоном и пријетњама и разним видовима притисака које је спроводио над клирицима те Епархије. О горе наведеном постоје и бројне изјаве у доказном материјалу. Такавим начином задобијен статус користио је за прибављање личне материјалне користи, кршећи сваки установљени поредак у нашој Цркви постављајући себе као некога без кога се у Епархији ништа не може чинити. То нарочито свједочи догађај са неовлашћеним издавањем црквеног локала у Призрену, где је „наредио“ да нико не може потписивати уговоре о најму осим њега. Касније је документацију о том догађају сакрио или уништио чинећи тако прекрај по члану 32 ПЦС СПЦ. Новац од најма поменутог локала (9.000,00 евра) није нигде приказао нити укњижио на основу чега се може закључити да је исти присвојио кршећи тако чланове 22 и 34 ПЦС СПЦ. Он је, такође, приликом свог одласка за Грчку 2010. године са собом понио и дио документације Епархије Рашко-Призренске.

Он је таквим, противно сваком поретку, понашањем узео на себе чак и право да доноси и извршне одлуке, што припада искључиво надлежном Архијереју (акт Епархије Рашко-Призренске бр. 565 од 19. новембра 2003. године – Извештај комисије САСинода од 17. маја 2006. г.) где даје налог за куповину 50.000,00 евра користећи притом печат ЕУО-а, а меморандум „Епархија Рашко-Призренска и Косовско-Метохијска“.

Протосинђел Симеон је противно канонима (10. правило IV Васељенског сабора и 15. правило VII Васељенског сабора) истовремено био настојатељ више манастира (Бањска, Девине воде). Међутим, ни ту своју дужност није савјесно обављао. Из доказног материјала се види да је он оставио своју братију (понекад се у манастиру није појављивао по више мјесеци) да се сама стара о себи без икаквих прихода и услова за нормалан живот. И поред тога, он је принадлежности намирењене братији Манастира Бањска од Министарства вера Републике Србије присвајао за себе о чему постоје докази уз оптужницу, као и изјава његовог тадашњег замјеника, а садашњег в.д. Игумана о. Данила.

Он је, такође, противно светим канонима који то изричito забрањују (19. правило Карthagенског сабора, 11. правило Константинопольског сабора), узео врло активно учешће у световним пословима (оснивање књижаре „Атос“, оснивање ЕЦ „Раде Неимар“ као привредног друштва....) користећи своју страховладу у Епархији за обезбеђивање посла и монополске позиције поменутим предузећима, а за остваривање личне користи и користи материјалне природе својим сарадницима. Обимна документација о овоме је, такође, приложена уз оптужницу

У тим својим активностима у којима је приказао своју безочност у проневјерама (НВО „Мајка 9 Југовића) није зазирао чак ни од тога да већ

сиромашне, понижене и гладне са Косова и Метохије изложи још већим патњама, не жељећи да увиди да тако чини преступ Ананије и Сапфире осуђен од Св. Апостола (Дела 5, 1-11). И, што је најгоре, проневјером средстава добијених за рад народних кухиња као помоћ вјерног народа гладнима на Косову и Метохији изазвао је велики револт у народу и навукао сумњу на рад хуманитарних друштава и на мilosrdni rad Srpske Pravoslavne Crkve.

У својој намјери да оствари потпуну управну власт у Епархији рашко-призренској покретао је и јавне кампање против оних који су му непокорни па је тако, противно свим канонским нормама, покушао да подреди себи и Владику Теодосија, викарног Епископа Липљанског и Игумана Манастира Високи Дечани.

Он се користио свим расположивим средствима у клеветању и стварању завјере против Епископа Теодосија ширећи лажи у штампи, преко интернет презентације Епархије Рашко-Призренске (чији је уредник био), као и у јавним иступима у народу кршећи тако 55. правило Св. Апостола, 18. правило IV Васељенског сабора, 34. прав. VI Васељенског сабора. Своју непослушност, непоштовање, немонашки и нецрквени однос према Епископу СПЦ јавно је пројавио на Св. Литургији поводом славе Епископа Артемија демонстративним скидањем одежди са себе и напуштањем Св. Литургије због саслуживања Епископа Теодосија надлежном Архијереју и тако прекршио 8. и 9. правило Св. Апостола.

Најдрастичнији пример зле намере Протосинђела Симеона је покушај да за своју негативну кампању против Епископа Теодосија и братства Манастира Високи Дечани искористи и свјетовне политичке организације подмећући саопштење СНВ (Српског националног већа). Саопштење, издато против Манастира Високи Дечани, а у име СНВ касније су својим изјавама демантовали Ранђел Нојкић и др Рада Трајковић, чланови те организације, посвједочивши да је исто писао Протосинђел Симеон. Тако је свјесно и врло малициозно нанио велику штету угледу Цркве и њеним Епископима, како пред народом тако и пред државом (чл. 39. и 45. ПЦС СПЦ и чл. 47. ПЦС СПЦ).

Своје огрешење о каноне и поредак Цркве покушавао је да скрије иза оптужби против САСинода о наводном прогону понављајући тако раније учињене преступе. Он је оваквим понашањем показао своју непокорност и монаштву непримјерену непослушност највишим црквеним властима и брани се наводним незнањем, прећуткивањем истине, чак и отвореним неистинама (Записник са саслушања пред Комисијом САСинода у мају 2006.г.). Све вријеме је покушавао да обесмисли одлуке САСинода и САСабора негирајући врховна црквено-јерархијска тијела СПЦ користећи формулатију да је такве одлуке донио „дио клира“ тражећи оправдање за непослушност истима и избегавајући извршавање и покоравање њиховим одлукама.

Својим преласком из Епархије Рашко-Призренске у Митрополију Пирејску у којој је, послуживши се лажима, добио канонски пријем наводећи да је он „колатерална штета“ у притисцима који се одасвуд – из разних центара политичке моћи, а уз вољно или невољно садејство црквених структура – врше на владику Артемија због његовог отпора екуменизму, глобализацији,

отимачини Косова и Метохије итд...“ (белешка Епископа Бачког Г. Иринеја о разговору са Митрополитом Пирејским Серафимом од 19. фебруара 2010. год.), као и да га неки чланови САСинода гоне због „анти екуменских ставова“ (акт Митрополита Пирејског бр. 308 од 4. марта 2010.г.) сакривајући истовремено чињеницу да је због нарушавања црквеног поретка и финансијских малверзација под истрагом и црквених и државних власти. И у овом случају, неистинама и клеветама на штету СПЦ оптеретио је међуцрквене односе не стидећи се при том да зарад избегавања одговорности за своја дјела обмањује јерархију друге помјесне Цркве. То свједочи белешка о разговору Епископа Бачког Иринеја са Митрополитом Пирејским Серафимом, као и акт поменутог Митрополита Патријарху српском Иринеју.

Послије добијања пријема у свезу клира Митрополије Пирејске, Протосинђел Симеон је и даље наставио да дјелује у својству Архијерејског замјеника Епископа Рашко-Призренског где је сазивао састанке архијерејских намјесника и свештенства Епархије Рашко-Призренске (са свештенством архијерејских намјесништава новопазарског и косовскомитровачког) о чему у приложеној документацији постоје и записници са тих састанака бр. 32 и 33 од 28. и 29. фебруара 2010. г. које је сачинио тадашњи секретар ЕУО-а јеромонах Иринеј (Ристић). Такво понашање не само да је крајње неканонско већ сведочи о невероватној количини лакомства и похлепе која се у њему јавља. За такве Свети Оци кажу: „Лакомост је страшно искушење, и није могуће само у једној посланици навести сва она места у Св. Писму у којима се говори о томе колико се треба клонити лакомства, и колико је страшно то кад неко отима; него и било који облик лакомства , и било какво присвајање нечег туђег ради гадне похлепе. Зато сваки који се у томе затекне мора бити одстрањен из Цркве Божије.“ (3. правило канонске посланице Св. Григорија Неокесаријског Чудотворца)

Оптужени за своје поступке није показао никакво кајање већ својим новијим иступањима и делима наставио да каља углед Цркве и њених Епископа наносећи јој тако несагледиву штету. „Јер који зло чини под изговором добра, достојан је двоструке осуде...“ (90. правило Св. Василија Великог у посланици њему потчињених Епископа).

Будући да је оптужница, добро поткрепљена доказима, доказала неоспориву кривицу оптуженог по свим наводима, а сам оптужени на исту није ни одговорио, и тако још једном показао своју гордост и непоштовање, као и због тежине дјела почињених од стране оптуженог на безочан начин кроз дужи низ година, Вијеће Црквеног суда Епархије Будимљанско-Никшићке је на основу члана 134. ст. 1 т. 1 Устава СПЦ донијело одлуку да се оптужени казни **ЛИШЕЊЕМ СВЕШТЕНИЧКОГ И МОНАШКОГ ЧИНА И ВРАЋАЊЕМ У РЕД ЛАИКА** са мирским именом Дејан (чл. 55. став А тачка 8 и став Б тачка 2 ПЦС СПЦ) И **ОДЛУЧЕЊЕМ ИЗ ЦРКВЕНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ НА ПЕРИОД ОД ТРИ ГОДИНЕ** (чл. 55. став Б тачка 3), по утврђеној кривици из чланова 14, 17, 18, 19, 22, 32, 33, 34, 39 ст. 3, 45, и 47 ПЦС СПЦ.

Судско вијеће је са жаљењем приступило овој мјери, али свјесно да је Протосинђел Симеон својим нецрквеним поступцима изазвао немире и раздоре у клир и народ Епархије рашко-призренске, а највиша црквена тијела

и поједине Архијереје СПЦ изложио је медијском блаћењу и злонамјерним јавним оптужбама. Осим тога доказане су и његове бројне финансијске малверзације. Овакви поступци Протосинђела Симеона нарушавају устројство и поредак Српске Православне Цркве и Свете Каноне и таква дјела морају се одговарајуће санкционисати, што је учињено приликом утврђивања кривице и изрицањем казне Протосинђелу Симеону (Виловском).

Против ове пресуде Протосинђел Симеон (Виловски) има право призыва Великом Црквеном суду у року од 14 дана (чл. 78. ПЦС СПЦ) преко овог Суда рачунајући вријеме од дана пријема пресуде. Призив се подноси у три истовјетна примјерка и треба да садржи податке означене у члану 80. ПЦС СПЦ.

Пресуђено на сједници Вијећа Црквеног суда Епархије Будимљанско-Никшићке у Беранама под Зап. бр. 2 od 22. маја 2010. године.

Секретар-референт Црвеног суда
Епархије будимљанско-никшићке

Предсједник Црквеног суда
Епархије Будимљанско-Никшићке

јерјиј Ђорђевић Јовановић

+ Ђорђевић

Епископ Будимљанско-Никшићки

Пресуду доставити:

1. Великом црквеном суду
2. Дејану Виловском
3. Архиви Црквеног суда Епархије будимљанско-никшићке
4. Црквеном суду Епархије рашко-призренске